

Ari Terävä

... tähän asti

(seitsemän ajallista episodista tai takautumaa)

nainen ja mies ovat tulleet
etelän suunnasta
siksi ojennan jalkojani pohjoiseen, tullakseni
kokonaiseksi kuin ikuisuus
eläinten silmiin on jäänyt
jumaluutta - ja nälkäisten lasten
minäkin olen kasvanut
punaisesta maasta
ilojen ja surujen vedestä
olen varjellut aurinkoani
kämmen navan päällä
nyt istun
keittiön pöydän ääressä
lämmin koira uneksii jaloissani
olen tullut tähän asti
kohta on lähdettävä, ehtiäkseni
siihen junaan

times new roman
omenapuuksi synnyttään
hetkiä 28-57N/13-36W
me kaikki tarvitsemme kuiskaajan
vierivät sammelet
kahdeksas tähti otavasta
jossakin lauletaan vielä

I

times new roman

olen luonut itseni
kuvittelijaksi
älä kysy klovnilta
miksi hänen nenänsä on punainen
äläkä runoilijalta
hänen runojensa tarkoitusta
olen innoissani tässä hetkessä
ja oma vaihtuvainen minäni
 kun en edes tiedä mitä on kaipaus
vaikka eräänä päivänä asuisin
syrjäisillä seuduilla ja yksin
kuin lintu
 muuntaisin itseni linnuksi
laulaisin sinut uneen
laulaisin sinut hereille
kaipuu ei tee runoilijaa
vaan huono muisti
ja sattuma, herkkyyys hetkillemme
olla lintu, koira, kala ja ihminen
siitä miten kukin helskymme reunoillamme
ja tarraudumme taipuisiin oksiin ja katseisiin
ja ohikulkeviin
kaikki lyriikka ei minua miellytä
enää mutta
 se on ainoa tapa yrittää ajatella
puukirjaston filosofinen lemu on imeytynyt huokosiini
tässä elämässä tärkeämpänä
kuin politiikka tai muu ilveily, juuri nyt
tarkkailen sitä herkkäviiksistä, joka hiiviskelee
pimeässä, valoisina hetkinä
säpsähtelee synkkiä uniaan...
yhteentoista mennessä oli imuroitu
luututtu, pyyhitty pölyt
ja pesty paikat, ei minun
tarvitse piilottaa maalauksiani
piirongin taakse